

Speranță, privirea Sfântului Vincențiu

1. Speranță, privirea Sfântului Vincențiu

Un scurt topo a oferit un grup de reflecție, meditație pe tema "speranței". Iată-l în versiune

Speranță în St Vincent

"SPERANȚA NU DEZAMĂGEȘTE"

Papa Francisc, Audiența generală din 7 decembrie 2016

« ... Speranța nu dezamăgește. Optimismul dezamăgește, dar nu și speranța. Avem atât de multă nevoie de ea în aceste vremuri aparent întunecate, când uneori ne simțim neajutorați în fața răului și a violenței care ne înconjoară, în fața durerii resimțite de atât de mulți dintre frații și surorile noastre. Avem nevoie de speranță! Suntem tulburați, dar și puțin descurajați pentru că ne simțim neajutorați și simțim că acest întuneric nu se va sfârși niciodată.

Dar nu trebuie să lăsăm speranța să ne părăsească, pentru că Dumnezeu ne însoțește cu iubirea sa. "Sunt în speranță pentru că Dumnezeu este alături de mine": putem spune cu toții acest lucru. Fiecare dintre noi poate spune: "Nădăjduiesc, sunt în speranță, pentru că Dumnezeu merge alături de mine". Se mișcă înainte și mă ține de mână. Dumnezeu nu ne lasă singuri. Domnul Isus a biruit răul și ne-a deschis calea spre viață. »

În **introducerea acestui topo despre speranța vincentiană**, vrem să facem o **distincție clară între speranță și speranță**. O speranță este atașată unui lucru, unui eveniment, care este așteptat în timp. Cum ar fi speranța de a avea examenul, de a avea un loc de muncă, de a avea o sănătate bună. Speranța, chiar dacă poate fi permanentă, ca și sănătatea, rămâne într-o stare de finitudine.

Speranța, pe de altă parte, este o stare de viață. **Este o energie, o dinamică, o forță motrice**. Pentru creștini, este una dintre cele trei virtuți teologice. (credință, speranță, caritate). Nu este un scop care trebuie atins, **este să intri într-un proces al vieții**. Trebuie să **fim creștini adulți**, purtători responsabili și activi ai veștii bune, așa că vă propun să mergeți de la început în această dinamică creștină. Vă voi oferi **o mică trecere în revistă** bazată pe viața Sfântului Vincențiu, apoi vă voi oferi un **timp de tăcere și meditație**, astfel încât fiecare să-și însușească această virtute teologală. Vom încheia dimineața cu o primă împărtășire.

Uneori speranța este confundată cu speranța. Când ne uităm la viața Sfântului Vincent, am putea crede că prima sa speranță în care s-a investit a fost **faimoasa sa pensionare cinstită**. Adică să aibă un venit bun prin preoție și slujbele pe care spera

să le aibă. Era în posesie și în valoare. **S-a descurcat foarte bine pentru a reuși**, chiar dacă a trebuit să aștepte mult timp pentru a-și atinge obiectivele, **putem spune că și-a îndeplinit speranțele**. Pe scurt, înainte de 1617 a reușit să se plaseze alături de cei mari ai acestei lumi, fiind tutore al familiei de Gondi, o familie de înaltă nobilime a vremii. Are o parohie în Clichy de la care păstrează veniturile și alte titluri care îi aduc un cuib bun. Putem reține din această perioadă **hotărârea Sfântului Vincențiu de a nu fi mediocritate**, indiferent de dificultățile momentului.

Paradoxal, **atunci când ajunge la acest lucru, această nefericire ajunge din ce în ce mai mult în el, o anumită nemulțumire** care îl va conduce la antiteza primelor sale obiective. Poate că putem observa pe harta noastră că speranțele pe care le avem au un **gust de nemulțumire**. S-a lăsat **din ce în ce mai atins de sărăcia** pe care a întâlnit-o și la care a început să fie atent pentru că **meditația regulată asupra Evangheliei și-a făcut treaba și a adâncit în Sfântul Vincențiu un cu totul alt centru de interes**. El a vrut să-L slujească pe Hristos din ce în ce mai mult în săraci. În timp ce se afla în Folleville, în frumosul castel Picardian al de Gondi, a plecat în stil englezesc și l-a rugat pe Bérulle să-i găsească un alt post, așa a ajuns la Chatillon. Voia să scape de doamna de Gondi. A înțeles că trebuie să meargă la esențial, **să-L slujească pe Isus Hristos în slujba săracilor**.

Deci, atunci când vorbim despre speranța sfântului Vincențiu, trebuie să o legăm imediat **de planul de iubire al Tatălui**. Căci urmându-L pe Hristos este condus să-L asculte pe Cel care l-a trimis. Ne uităm adesea la Sfântul **Vincențiu prin operele și fundațiile sale** și ne-am putea spune "da, acest om a avut o viață frumoasă și plină", dar am fi doar în cantitativ și am rata cu tărie esența. Speranța este o energie, o forță motrice. Este cea care pune în mișcare, care stimulează. **A privi lucrările sale înseamnă a privi consecințele sau rezultatul dinamicii sale de speranță**. Dar dacă privim acest lucru ca atare, există un mare risc de a nu înțelege viața spirituală a fondatorului nostru.

Ceea ce îl motivează este să corespundă **voinței lui Dumnezeu**, nu mai puțin! El nu va înceta niciodată să spună că trebuie să **ascultăm de Providență**. Supuneți-vă voinței sale blânde pentru că riscul, atunci când există o mică afacere care începe să funcționeze, este să dorim să realizăm imediat totul singuri, bazându-ne doar pe puterea noastră și nu mai pe Voința lui Dumnezeu. Speranța vie duce la o anumită renunțare la propria voință... Sunt pregătit pentru asta?

Pentru Sfântul Vincențiu, aici este cel mai bun lucru de trăit: voia **lui Dumnezeu**: "Care dintre toți oamenii va fi cel mai desăvârșit? El va fi cel a cărui voință este mai conformă cu cea a lui Dumnezeu, astfel încât **perfectiunea constă în unirea voinței noastre cu cea a lui Dumnezeu, astfel încât a lui și a noastră să fie, propriu-zis, una și aceeași voință și non-voință**; și cel care excelează în acest punct, cu atât va fi mai perfect. Căci, vă rog, domnilor, ce i-a spus Domnul nostru acestui om al Evangheliei pe care dorea să-l învețe mijloacele de a atinge perfectiunea? "Dacă vrei

să vii după mine", i-a zis el, "lepădează-te de tine, ia-ți crucea și urmează-mă" Mt 16,24» XI 318

Sau din nou: "O, Doamne, dacă Ți place să dai acest spirit Societății, că **lucrează pentru a se face tot mai plăcut în ochii Tăi**, îl vei umple de ardoare pentru a **deveni ca Tine**; și această afecțiune o face deja să trăiască din viața ta, pentru ca fiecare să poată spune cu sfântul Paul: nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine. (Galateni 2:20) O, Companie binecuvântată! O, binecuvântați suntem noi toți! Dacă ne ocupăm de asta, vom ajunge infailibil la ea. Oh! Ce fericire este să verificăm în noi aceste cuvinte: Eu trăiesc, nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine! Căci nu mai trăim în viața umană, trăim într-o viață divină și vom trăi în ea, frații mei, dacă inimile noastre sunt pline și acțiunile noastre sunt însoțite de această intenție de a face voia lui Dumnezeu. XII, 164-165

Acest lucru este strâns legat de evenimentele **din viață. Își face timp să mediteze**, ceea ce trăiește, să-L întrebe pe Dumnezeu atunci când nu înțelege sau când nu știe cum să acționeze. El își invită ascultătorii să facă ceea ce face el în rugăciunea sa. Iată ce a spus: "**Doamne, ce ai face dacă ai fi în locul meu?**". În timp ce natura umană caută în permanență să trăiască independența față de orice formă de autoritate, Sfântul Vincențiu, la rândul său, ca toți marii sfinți, găsește din ce în ce mai multă plăcere să **se supună voinței lui Dumnezeu**.

Speranța sa este înrădăcinată în credința sa. Această credință este cea care îi dezvăluie că **Dumnezeu vrea întotdeauna ce este mai bun pentru cei care îl urmează**. Dar să fim foarte atenți când spunem ce e mai bun, nu spunem asta cu criteriile societății noastre!! Pentru că acestea sunt sinonime cu a face cât mai puțin posibil, a câștiga și mai mult, a fi liniștit fără să-ți faci griji pentru ceilalți etc. Cel mai bun lucru în termeni creștini este **să-L urmezi pe Hristos. Este să-l contempli pentru a-l imita. Este să participe la actul său de mântuire**. El ne face părtași la lucrarea Sa de mântuire. De câte ori Sfântul Vincențiu va spune atât surorilor, cât și confrăților: nu aveți fericirea de a face ceea ce Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ? Aceasta este toată speranța lui: să trăiască **ca Hristos**. El a avut acest răspuns faimos unuia dintre primii săi colaboratori, domnul Portail: "*Amintiți-vă, domnule, că trăim în Isus Hristos prin moartea lui Isus Hristos și că trebuie să murim în Isus Hristos prin viața lui Isus Hristos, și că viața noastră trebuie să fie ascunsă în Isus Hristos și plină de Isus Hristos, și că, pentru a muri ca Isus Hristos, trebuie să trăim ca Isus Hristos*". Societatea noastră este atât de marcată de individualism și fericire personală încât nu mai este atentă la întreaga umanitate. Acum Hristos vine să mântuiască rasa umană.

Speranța sa nu poate fi trăită singur. Și aici este vorba de a lupta împotriva spiritului uman care iubește atât de mult să fie văzut, să fie remarcat, să fie recunoscut ca un erou, un Zorro. St Vincent nu este în această dinamică. Pentru a face acest lucru, are două atuuri: nimic din ceea ce a făcut, nu a făcut singur. Toate aceste companii au fost întotdeauna în **colaborare** cu altele. Nu se mândrește

niciodată cu ea, acordând în mod constant tot creditul Providenței în primul rând (amintindu-și adesea de începuturile lucrărilor sale, recunoaște că nimeni nu s-a gândit la asta) și îi implică întotdeauna pe ceilalți oameni cu el de la început pentru realizările lor.

Celălalt atu este practicarea virtuții **smereniei**. Dacă nu o practic, voi reduce lucrarea lui Dumnezeu în beneficiul meu și atunci voi pierde totul. Are cuvinte foarte dure pe tema smereniei, spune adesea că trebuie să mergem atât de departe încât să ne umilim. S-ar putea să credeți că este mazo, dar de fapt, este să ne provocăm pe noi înșine pentru a ne pune toată credința în Dumnezeu. Să ascultăm răspunsul pe care îl dă unui coleg care îi spune că este inutil, că nu ajunge nicăieri:

"Îi mulțumesc lui Dumnezeu că **cunoști arta de a te sfâșia bine**, mă refer la modul de a te smeri bine, care este să-ți recunoști greșelile și să le descoperi. **Ai dreptate să crezi că** ești așa cum te portretizezi și că ești foarte nepotrivit pentru orice fel de slujbă; căci **pe această temelie Domnul nostru va stabili executarea planurilor pe care le are pentru tine**. Dar, de asemenea, domnule, când faceți aceste reflecții asupra stării interiorului dumneavoastră, **trebuie să vă ridicați mintea la considerarea bunătății sale adorabile**. Ai motive mari să nu ai încredere în tine, este adevărat; dar **ai un motiv mai mare să te încrezi în el**. Dacă ești înclinat spre rău, știi că este incomparabil mai înclinat să **facă bine și să-l facă chiar și în tine și prin tine**. Vă rog să vă rugați pentru aceasta și în timpul zilei câteva înălțări la Dumnezeu pentru a-l cere harul de a vă stabili bine pe acest principiu, că după ce v-ați îndreptat ochii asupra mizeriilor voastre, să le întoarceți întotdeauna la îndurările Sale, **stăruind mult mai mult asupra măreției Sale față de voi decât asupra nevredniciei voastre față de El**. și mai mult pe puterea lui decât pe slăbiciunea ta, abandonându-te în această privință în brațele sale paterne și în speranța că el însuși va face în tine ceea ce pretinde despre tine și că va binecuvânta ceea ce vei face pentru el. Cu aceasta, domnule, păstrați-vă inima pregătită să primiți pacea și bucuria Duhului Sfânt. » V 164-165

Este interesant să ne facem timp pentru a contempla **speranța pe care Dumnezeu o are pentru fiecare** dintre noi. El știe că putem face acest lucru. Este un salt de credință pe care trebuie să-l facem pentru a ști că putem realiza ceea ce suntem aici pe pământ.

Pentru a trăi acest lucru a avut nevoie de transformări interioare. **Doar un exemplu**, când a fost capelan al reginei Margot, adică distribuitor al banilor reginei către săraci, s-a întâlnit doar cu săracii în vederea primului său obiectiv, care a fost pensionarea cinstită. Ele sunt doar un mijloc de a-ți atinge scopul. Nu îi acordă prea multă atenție. Putem spune că a confundat mijloacele cu obiectivul. Acolo, pentru el, săracii erau mijlocul de a-și atinge scopul personal, pensionarea cinstită. Dar când îl găsim câțiva ani mai târziu, când a renunțat la toate aceste beneficii și privilegii și este cu adevărat în slujba săracilor, este atent la ei. Are compasiune pentru ei, adică suferă împreună cu ei. **El suferă împreună cu ei pentru că meditatea la Evanghelie și**

armonizarea credinței sale i-au arătat că, slujindu-le, îl slujim pe Isus Cristos însuși. Putem avea o speranță mai bună decât să facem ceea ce Domnul nostru a venit să facă pe pământ?

Trebuie remarcat faptul că a avut mai multe intrări de bani prin profiturile sale, **a luat decizia de a renunța la tot.** Este uimitor încrederea pe care o are în Dumnezeu până în acest moment. Ar fi putut fi tentat să-și spună: "Beneficiile pe care le am, le voi pune în slujba săracilor". Dar nu, **el insistă că totul vine de la Dumnezeu!**

"Trec repede pentru a ajunge la al patrulea efect al carității. Este imposibil să vezi pe cineva suferind dacă nu suferă împreună cu el; nu-l putem vedea plângând, decât dacă plângem și noi. **Este un act de iubire care face ca inimile să intre unele în altele și să simtă ceea ce simt,** departe de cei care nu simt durerea celor suferinzi, nici suferința săracilor. **Ah, cât de blând a fost Fiul lui Dumnezeu!** El este chemat să-l vadă pe Lazăr; se duce; Magdalena se ridică și vine în față plângând; o urmează iudeii, care plâng și ei; Toată lumea începe să plângă. Ce face Domnul nostru? El plânge cu ei, atât de tandru și plin de compasiune este. **Această duioșie l-a adus din cer;** el credea că oamenii au fost lipsiți de slava lui; el a fost atins de nenorocirea lor. De asemenea, trebuie să fim mișcați de aproapele nostru necăjit și să împărtășim durerea lui. O, Sfinte Pavel, cât de sensibil ai fost în această privință! Mântuitorule, care l-ai umplut pe acest apostol cu duhul și duhia Ta, să-i spunem: "Este vreun bolnav de care să nu fii bolnav?" 2Corinteni 11:29

Și cum pot să mă simt în legătură cu boala lui, dacă nu prin participarea pe care o avem împreună la Domnul nostru, cine este capul nostru? **Toți oamenii alcătuiesc un trup mistic; suntem cu toții membri unii altuia.** Nu s-a auzit niciodată că un membru, nici măcar la animale, a fost insensibil la durerea altuia; că o parte a omului este jignită, rănită sau abuzată, iar ceilalți nu simt acest lucru. Acest lucru nu poate fi. Toți membrii noștri au atât de multă simpatie și conexiune împreună, încât răul unuia este răul celuilalt. Cu atât mai mult, creștinii, fiind membri ai aceluiasi corp și membri unii altuia, ar trebui să simpatizeze. Ce! să fii creștin și să-ți vezi fratele suferit, fără să plângi cu el, fără să fii bolnav cu el! Înseamnă să fie fără caritate; înseamnă să fii creștin în pictură; înseamnă să nu ai umanitate; trebuie să fie mai rău decât animalele.

Este, de asemenea, un act de caritate să te bucuri cu cei care se bucură. Ne face să intrăm în subiectele bucuriei lor. **Domnul nostru, prin maximele Sale, a intenționat să ne facă să intrăm în unitatea spiritului și în unitatea bucuriei și tristeții; dorința Lui este ca noi să intrăm în sentimentele unii altora."** XII 270-272 Avem noi această speranță?

Speranța Sfântului Vincent este să se identifice **cu Hristos.** Să fac ca el, mai bine, să fii ca el. Să te încorporezi în felul tău de a fi. De câte ori le va spune atât confrăților, cât și surorilor **ce onoare avem de a fi continuatorii lucrării lui Hristos.** Suntem aici pentru a-i continua misiunea, lucrarea de mântuire. **A face așa cum a făcut Hristos este o cale de sfințenie, adică o cale de împlinire a ființei noastre**

profunde. Sper să **avansez pe calea sfințeniei?** Nimic de-a face cu ceea ce ne oferă societatea noastră, care este doar de prisos, trântitor, ridicol, plăcere sau distragere imediată. Acolo, făcându-ne **părtași la lucrarea de mântuire a lui Hristos**, avem tot ce este mai bun din toate cele care pot exista. Suntem gata să trăim bine acest lucru știind, **privind calea lui Cristos pe care o parcurge pe calea crucii**, a pătimirii, a morții, dar să mergem mult mai departe, să deschidem o cale pe care nici nu ne-am imaginat-o?

"Planul Societății este să-L imite pe Domnul nostru, atât cât pot face oamenii săraci și slabi. Ce înseamnă asta? **Este pentru că și-a propus să se conformeze lui în comportamentul său, acțiunile sale, utilizările și scopurile sale. Cum poate o persoană să o reprezinte pe alta**, dacă nu are aceleași trăsături, linii, proporții, maniere, înfățișări? Acest lucru nu poate fi. De aceea, este necesar, dacă ne-am propus să ne facem ca acest model divin și să simțim în inimile noastre această dorință și această afecțiune sfântă, **trebuie, zic eu, să încercăm să ne conformăm gândurile, faptele și intențiile noastre cu ale Sale.** El nu este numai Dumnezeuul virtuților, ci a venit să practice toate virtuțile; și cum acțiunile și inacțiunile Sale au fost tot atâtea virtuți, trebuie să ne conformăm și ei străduindu-ne să fim oameni ai virtuții, nu numai în ceea ce privește interiorul, ci și acționând în exterior prin virtute, astfel încât ceea ce facem și ceea ce nu facem, este prin acest principiu. Așa trebuie să înțelegem cuvintele care preced regula noastră...

Dacă am fi întrebați: "De ce sunteți în misiune?", ar trebui să recunoaștem că Dumnezeu este cel care o face, ca **să putem lucra: în primul rând, pentru desăvârșirea noastră**, în al doilea rând, pentru mântuirea săracilor; și, în al treilea rând, pentru slujirea preoților, și să spunem: "Eu sunt acolo pentru aceasta". Ar putea Domnul nostru să ne dea unul mai sfânt și mai sfințitor, mai în conformitate cu bunătatea Sa infinită și mai reînviat față de Providența Sa în grija pe care o are de a-i conduce pe oameni la mântuirea lor? Scopul nostru, prin urmare, este să lucrăm pentru desăvârșirea noastră, să-i evanghelizăm pe săraci și să învățăm știința și virtuțile proprii ecleziasticului...

"Fiți desăvârșiți", spune el (Mt 5,48), "așa cum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit". Trage sus; Cine va putea să o realizeze? **Să te perfecționezi ca Tatăl Veșnic!** Cu toate acestea, iată măsura. Dar pentru că nu toți creștinii lucrează pentru ea, Dumnezeu, printr-o purtare pe care oamenii ar trebui să o admire, văzând această neglijență a majorității, ridică pe unii dintre ei, care se dau măreției Sale divine, să se angajeze, cu harul Său, să se desăvârșească pe ei înșiși și pe alții. **Unde se duce această perfecțiune? Să ne facem plăcuți în ochii lui Dumnezeu, să avem har îndreptățitor și să-l avem neîncetat.** Acest lucru face ca gândurile, cuvintele și lucrările noastre să fie plăcute lui Dumnezeu; și chiar și ceea ce mai este de făcut, totul este plăcut pentru el. **O, ce fericire! oh! ce fericire**

pentru un misionar care își face capitalul să se facă plăcut lui Dumnezeu, care lucrează pentru a înlătura de la sine toate piedicile și pentru a dobândi ceea ce îi lipsește; Această lucrare ne face plăcuți lui Dumnezeu. Acum, domnilor, aceasta presupune că a lucra pentru dobândirea virtuților înseamnă a lucra pentru a te face plăcut lui Dumnezeu. De aceea trebuie să lucrăm neîncetat la ea, să primim har pentru ea; trebuie să mergi mereu înainte, mai ultra...

La asta ne conduce regula noastră. Să-l mulțumim lui Dumnezeu pentru această soartă binecuvântată. O, Mântuitorule! O, frații mei! Cât de fericiți suntem să ne aflăm pe calea perfecțiunii! Mântuitorule, dă-ne harul să mergem drept și să mergem acolo fără încetare. XII 75-77

Speranța sa este să **facă prezența lui Cristos percepută în cei mai săraci** și de acolo să schimbe **modurile noastre de relaționare**, concepțiile noastre despre societate. **Să-i punem pe săraci în centrul preocupărilor noastre** pentru a le oferi tot ce este mai bun, ridicând astfel împreună pe fiecare dintre răniții vieții. Aceasta corespunde planului lui Dumnezeu pentru umanitatea noastră.

Nu trebuie să privesc un țăran sărac sau o femeie săracă după exteriorul lor, nici după ceea ce pare a fi la îndemâna minții lor; cu atât mai mult cu cât de multe ori nu au aproape fața sau spiritul oamenilor rezonabili, atât de grosolane și pământești sunt. Dar întoarceți moneda și veți vedea prin luminile credinței că Fiul lui Dumnezeu, care a vrut să fie sărac, ne este reprezentat de acești săraci; că abia avea chipul unui om în patima sa și că a trecut drept un prost în mintea neamurilor și o piatră de scandal în mintea iudeilor; și cu toate acestea, el se numește evanghelistul săracilor: Evangelizare pauperibus misit me (Lc 4,18) Dumnezeule! Cât de frumos este să-i vedem pe săraci, dacă îi privim în Dumnezeu și în stima pe care Isus Cristos a făcut-o de ei! Dar dacă le privim după sentimentele cărnii și ale spiritului lumesc, ele vor părea disprețuitoare. XI, 32

Sfântul Vincențiu și patimile Împărăției.

Pentru a continua drumul nostru prin speranța după sfântul Vincențiu de Paul, voi încerca să aprofundez puțin mai mult cu voi mesajul central al Evangheliei, Evanghelia din care se hrănește sfântul Vincențiu. Acest mesaj central nu este altul decât Împărăția lui Dumnezeu, Împărăția lui Dumnezeu este aproape. În centrul proclamației lui Isus se află mesajul apropierii Împărăției lui Dumnezeu. Și când spune proximitate, nu spune: închide curând, mai mult timp și vei vedea, mai așteaptă câteva momente. Nu, când spune aproape, vrea să spună: acolo, lângă noi, deja acolo, cu siguranță încă nu vizibil într-un mod orbitor, așa cum ne-a promis, dar cu adevărat acolo, deja acolo, lângă noi!

Acest lucru era deja bine ancorat în credința contemporanilor Sfântului Vincentțiu. Cu toate acestea, mulți oameni la acea vreme au înțeles această Împărăție anunțată ca ceva îndepărtat (și încă astăzi), ca ceva care privește doar viața de apoi, după, după trecerea noastră pe pământ. Și acest lucru poate fi înțeles pentru noi astăzi, așa cum a fost în secolul al XVII-lea, chiar dacă circumstanțele nu au nimic de-a face cu asta. Trebuie să recunoaștem că suntem departe de a trăi în Împărăția lui Dumnezeu în fiecare zi, cu toții ne imaginăm altfel. Și, desigur, speranța de a realiza acest lucru într-o zi este mare pentru noi, așa cum este pentru mulți oameni. Pentru a realiza acest lucru, dar în viitor, ca ceva care trebuie să vină, asta trebuie să ni se întâmple, dar să ni se întâmple numai după ce murim. În secolul al XVII-lea așa erau văzute lucrurile, dar cu siguranță cu mult mai multă suferință decât astăzi. Dacă astăzi tindem să spunem că iubirea, iertarea și mila lui Dumnezeu sunt atât de mari încât toată lumea va fi primită în Împărăție, la acea vreme, noțiunea de răsplată, de merit, era proporțional la fel de importantă. Dacă astăzi cântăm "vom merge cu toții în rai, vom merge..." La acea vreme, era mai degrabă ceva de genul "tuturor ne este frică să mergem în iad! ». De aici această evlavie uneori puțin exagerată la unii oameni, iar Sfânta Louise nu a fost ultima, Sfântul Vincentțiu a trebuit să o calmeze puțin, o evlavie trăită în mulți oameni care se temeau atât de mult să meargă în iad încât își petreceau timpul în devoțiune, ca și cum și-ar merita locul în Împărăție, pentru a-l cumpăra. Dar de ambele părți, astăzi ca și ieri, ideea de Împărăție este ceva "pentru după", speranța creștină se situează într-un dincolo, nu în ceea ce există deja, deși se repetă constant. Trebuie spus că Isus nu ne-a ajutat prea mult să înțelegem toate acestea, sau poate că am păstrat doar o parte din mesajul său, și voi înclina mai mult spre această opțiune. În cea mai mare parte, am păstrat doar imaginile pe care Isus și toate Scripturile dinaintea lui ni le-au dat pentru a descrie această Împărăție și opusul ei, iadul. În loc să auzi: "Împărăția lui Dumnezeu (a Cerurilor) este ca..." am auzit: "Regatul lui Dumnezeu este... Este... ». În loc să căutăm sensul cuvintelor lui Isus, ne-am oprit la imagini, făcând din Împărăție o țară îndepărtată unde, așa cum ni se spune în cartea Isaia, dacă o citim literal: "Lupul va locui cu mielul, leopardul se va culca lângă iedru, vițelul și leul vor merge la aceeași pășune..." Și ne vom petrece veșnicia mâncând și bând ca în toate banchetele de nuntă care se respectă!! Am deja greață!! Am făcut din Împărăție ceea ce nu este. Am făcut-o o țară imaginară, când esențialul nu este acolo. Pe scurt, ratăm esența. Și Saint Vincent a fost, de asemenea, greșit până în acel an celebru 1617!!

Oh!! Sfântul Vincentțiu a fost un creștin foarte bun, chiar înainte de 1617, fără a face mai mult decât ar trebui, în ceea ce privește devoțiunile, a respectat întotdeauna prescripțiile Bisericii pentru a-și asigura un bilet în paradis. Dar acest paradis, această Împărăție, era și pentru el pe tărâmul țării îndepărtate, el nu era deja acolo. Pentru el, ca și pentru mulți, țara prezentă, era cea a succesului social și financiar. Sărbătorile cu miere și lapte erau pentru mai târziu. Ca mulți și astăzi, Sfântul Vincentțiu înainte de 1617 nu înțeleguse încă cuvântul lui Isus cu privire la Împărăția lui Dumnezeu. El nu înțeleguse încă relația dintre Isus și Împărăția lui Dumnezeu. Isus a fost făcut atunci, și este și astăzi, doar un mesager care a venit

să vândă sau să apere o realitate independentă de el, un pic ca un agent imobiliar care bate la ușă pentru a vinde apartamente de lux, apartamente pentru care ar trebui să ne îndatorăm ani de zile înainte de a pune piciorul acolo!! Acum, dacă am trimite vânzătorul departe, nu ar trebui să fim surprinși.

Anul 1617 avea să schimbe totul în lucrarea Sfântului Vincent. **Experimentându-l pe Dumnezeu cel viu prin săraci, va fi un șoc pentru el pe mai multe niveluri.** Și unul dintre aceste niveluri este să ne dăm seama că atunci când vorbim despre Împărăția lui Dumnezeu, vorbim despre Dumnezeu Însuși, nu despre un pământ imaginar. Iar Isus, Dumnezeu printre noi, nu este un simplu mesager, el este **mesajul**, el este Împărăția dintre noi. Părinții Bisericii, inclusiv Origene, au spus despre Isus că El este Împărăția în persoană. Sfântul Vincențiu citise acești autori și acolo, din 1617, această noțiune avea să se întrupeze în sfârșit, să devină concretă pentru el. Regatul este deja acolo, prezent în istoria noastră, în istoria umanității, precum și în istoria noastră personală. Speranța sa nu va mai fi atunci doar așteptarea răbdătoare și pioasă a unei alte lumi, ci motorul, energia, forța, înflorirea credinței sale și ardoarea carității sale. Atunci nu va avea altă odihnă decât să caute această Împărăție aici, în jurul lui, în el. Atunci va înceta doar să-i invite, să-i împingă pe contemporanii săi, și pe noi astăzi, să mergem în căutarea Împărăției, cu siguranță încă imperfectă, dar cu adevărat prezentă:

"Ah! Doamne, atrage-ne după Tine, dă-ne harul de a pune în practică exemplul Tău și domnia noastră, care ne face să căutăm Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Sa și să ne lăsăm în mâinile Lui pentru toate celelalte."

Speranța nu este un scop care trebuie atins, nu este o țară imaginară, este a intra într-un proces de viață care, așa cum ne-a arătat sfântul Vincențiu, ne trage, ne împinge, să căutăm prezența lui Dumnezeu, prezența lui Isus printre noi, ne conduce să căutăm astăzi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea sa.

"Dă-mi ca Tatăl tău să domnească în noi și să domnească în noi Însuși, făcându-ne să domnim în tine prin credință, prin nădejde și prin iubire, prin smerenie, prin ascultare și prin unirea cu Maiestatea Ta divină. Și făcând acest lucru, avem motive să sperăm că într-o zi vom domni în slava Ta, care ne-a fost meritată prin sângele Tău prețios. Aceasta, frații mei, este ceea ce trebuie să-I cerem în rugăciune; și toată ziua, începând cu trezirea, spune-ți: "Cum să-L fac pe Dumnezeu să domnească suprem în inima mea? Cum voi face și eu să răspândesc cunoașterea și dragostea lui Isus Hristos în întreaga lume? Bunul meu Isuse, învață-mă să o fac și lasă-mă să o fac!"". XII, 147-148.

ÎNTREBĂRI PENTRU PARTAJARE

– Ce cuvinte și atitudini personale și comunitare sunt seminte de speranță? În ce moduri? Ce obstacole în calea speranței trebuie să depășim?

- Cum îi ajut pe cei din jurul meu să se ancoreze la speranță?
- În mod obișnuit îi privesc pe ceilalți, la lume și la mine însumi, cum sunt martor al speranței creștine?